

padě se zbouráním šopy nevytvořila nová hodnota, která v nemovitosti dosud nebyla.«

O stížnosti do tohoto rozhodnutí podané uvážil nss takto:

St-lé namítají, že žal. úřad neprávem odepřel připočísti k nabývací ceně za prodaný pozemek: a) dávku z přírůstku hodnoty, již z převodu smlouvou trhovou z 1. dubna 1924 zaplatili, a b) náklady, spojené se zbořením kůlny na prodaném pozemku.

Ad a) Podle § 5 dávk. prav. je za účelem zjištění přírůstku hodnoty ke zcizovací a nabývací ceně připočísti i hodnotu ostatních vedlejších plnění mimo kupní cenu smluvených, zejména i dávku z přírůstku hodnoty, zavázal-li se je nabyvatel zaplatiti. Dávková pravidla chtějí tu zahrnouti pod pojmem vedlejšího plnění všechna ona plnění, která nabyvatel vedle ceny v užším slova smyslu převezme jako část úplaty za převod nemovitosti (srv. Boh. A 4492/25). To vyjadřují slovy »plnění ... smluvených, ... dávku ... , zavázal-li se nabyvatel je zaplatiti.«

Z tohoto znění a smyslu cit. předpisu dlužno souditi, že dávku z přírůstku hodnoty lze k nabývací ceně připočítavati podle § 5 odst. 2 prav. jen tehdy, je-li prokázáno, že se nabyvatel k jejímu zaplacení zciziteli z podnětu převodu zavázal. Není proto správným názor st-lů, že dlužno k ceně nabývací připočísti i dávku z přírůstku hodnoty, kterou nabyvatel, nejša k tomu smluvně zavázán, za zcizitele fakticky zaplatil. Není proto ani vadou řízení, že žal. úřad nekonal šetření o tom, kdo fakticky zaplatil dávku z přírůstku hodnoty z převodu smlouvou trhovou z 1. dubna 1924.

Žal. úřad se v nař. rozhodnutí zabýval i otázkou, zavázali-li se st-lé jako kupci vůči zcizitelce, že dávku z přírůstku hodnoty z převodu smlouvou trhovou z 1. dubna 1924 zaplatí, a dospěl k závěru, že podle spisů zem. výběrčího úřadu v Brně, jimiž o této sporné otázce nabídli důkaz, st-lé závazku toho při nabytí nemovitosti nepřevzali. Proti tomuto obsahu nař. rozhodnutí st-lé námitek neformulují, takže je nss nemůže po této stránce věcně přezkoumati. St-lé vytýkají jako vadu řízení jen, že žal. úřad nezjišťoval, zda st-lé dávku fakticky zaplatili, i ručí-li fakticky za tuto dávku. Než okolnost, že st-lé fakticky dávku zaplatili, sama o sobě, ani okolnost, že ručí za dávku vůbec, nenutí logicky k závěru, že šlo o smluvní závazek a nemají proto tyto okolnosti právní relevance pro otázku, zda st-lé, zaplativše skutečně dávku, plnili tím smluvní závazek vůči svým kompaciscentům. Není proto ani vadou řízení, že si žal. úřad od st-lů nevyžádal potvrzení o zaplacení dávky, jež předložení v řízení správním nabídli. Bylo proto tuto námitku zamítnouti jako bezdůvodnou. — — —

Č. 11.998.

O b e c n í d á v k y: I. * Dávce ze spotřeby elektrické energie k účelům osvětlovacím podle § 1 vzorcových pravidel (vl. nař. č. 15/1928

Sb.) podléhá i spotřeba motorického proudu, který a pokud si jej konsument sám teprve k účelům osvětlovacím přeměnil.

Řízení před nss-em: II. Spolužalovaná strana nemůže před nss-em podpíratí zákonnost nař. rozhodnutí důvody, o které není rozhodnutí to opřeno.

(Nález ze dne 27. června 1935 č. 17.022/35.)

Prejudikatura: ad II. Boh. A 2010/23, 2655/23, 4237/24.

Věc: Město F. proti okresnímu úřadu ve Frýdlantu o obecní dávku ze spotřeby elektrické energie.

Výrok: Nař. rozhodnutí zrušuje se pro nezákonnost.

Důvody: Firmě Ign. E. ve F. byla měst. úřadem ve F. na rok 1931 předepsána obecní dávka ze spotřeby elektrické energie ve výši 650 Kč, a to za 1.000 kw, které byly uvedenou firmou vyrobeny, 5 h za 1 kw, a za 6.000 kw, které tato firma odebrala z městské elektrárny a použila k účelům osvětlovacím, 10 h za 1 kw. Odvolání bylo měst. zastupitelstvem ve F. dne 16. září 1932 zamítnuto.

Dalšímu odvolání vyhověl žal. úřad nař. rozhodnutím, zrušil v odpor vzatý předpis dávky a uložil obci, aby vydala předpis nový. Své rozhodnutí opřel žal. úřad o tyto důvody: Námitkou odvolání, že dávka byla započtena do ceny proudu, nemohl se úřad zabývat, poněvadž k řešení této otázky jsou příslušny pouze soudy. Ze spisů vychází však najevo, že zmíněná firma neodebírala z městské elektrárny proud pro osvětlování, nýbrž pro provoz. Nemusela proto z takto odebraného proudu platiti dávku. Bylo jí ponecháno na vůli, chce-li tohoto proudu používati pro pohon strojů, pro topení a osvětlování; § 3 vzorcových pravidel mluví však jen o »proudu vyrobeném pro osvětlování neb o proudu odebíraném pro osvětlovací účele«. Ježto z rozhodnutí I. stolice jde najevo, že odebraný proud 6.000 kw nebyl odebrán jako proud pro osvětlování, nýbrž jako proud pro provoz, není tu předpokladů pro předpis dávky.

O stížnosti, podané na toto rozhodnutí, uvažil nss:

Odvodní spis, podaný spolužalovanou firmou Ign. E. ve F. namítá, že dávka nemohla jí býti předepsána, poněvadž z proudu jí odebraného byla již městskou elektrárnou zaplácena paušalovaná dávka; úřad nebyl oprávněn řešení dávkové povinnosti z toho hlediska se vyhnouti. K této obraně nebylo nss-u možno vzíti zřetele. Kognici nss-u jsou vytýčeny meze jednak obsahem nař. rozhodnutí, jednak námitkami stížnosti. Procesuální postavení spolužalované strany může pak záležeti jen v tom, aby obhajovala skutkový a právní základ, na němž jest vybudováno nař. rozhodnutí, nemůže však zákonnost jeho podpíratí důvody, o něž rozhodnutí to opřeno není (sr. Boh. A 2010/23, 2655/23, 4237/24 a j.).

V daném případě žal. úřad vyslovil, že spolužalovaná strana není povinna platiti dávku z proudu odebraného z městské elektrárny, a vý-

rok svůj opřel o jediný důvod, totiž, že proud ten nebyl odebrán jako proud pro osvětlování, nýbrž jako proud průmyslový. Stížnost obce proti tomu brojí námitkou s dostatek konkretisovanou, že odebraný proud podle § 1 prav. dávce podléhá, poněvadž ho bylo spolužalovanou stranou použito k osvětlování. Podle toho je na sporu jedině právní otázka, zda dávce ve smyslu § 1 prav. podléhá i takový proud, který byl odebrán jako proud motorický, odběratelem samým pak přeměněn a použit k účelům osvětlovacím.

Že spolužalované firmě byl v roce 1931 městskou elektrárnou ve F. dodán elektrický průmyslový proud 6.000 kw a že zmíněná firma tento proud aspoň z části přeměnila v proud osvětlovací a použila ho ve svém podniku k účelům osvětlovacím, je mezi stranami nesporno.

Nss nemohl žal. úřadu dáti za pravdu.

Jak již z označení sporné dávky patrně, platí se tato dávka »ze spotřeby elektrické energie k účelům osvětlovacím«; jde tudíž o dávku konsumní, která stíhá veškeru spotřebu elektrické energie v obci k účelům osvětlovacím. Podle výslovného ustanovení § 1 pravidel, schválených zem. výborem, platí dávku každý, kdo jakkoli používá elektrické energie jakéhokoli druhu v obvodu obce k účelům osvětlovacím.

Ze žádného z dalších ustanovení pravidel nelze dovážovati, že by z této všeobecné dávkové povinnosti, postihující veškeru spotřebu elektrické energie k účelům osvětlovacím, měla býti vyloučena spotřeba elektrického proudu, který byl původně odebrán jako proud průmyslový a pak průmyslovým závodem samým přeměněn na proud osvětlovací a k osvětlování skutečně použit. Zejména nevyplývá ničeho pro takovouto výjimku z ustanovení § 3 pravidel, na které poukazuje žal. úřad, neboť tam upravuje se pouze způsob vybírání dávky u živn. a průmyslových závodů, které si samy pro svou potřebu proud vyrábějí, ale neupravuje se nijak dávková povinnost. A není ani žádného vnitřního důvodu, proč by takovýto případ měl býti z dávkové povinnosti vyjímán, když i tu jde nepochybně o použití elektrického proudu k účelům osvětlovacím a právě toto použití tvoří podle § 1 prav. předmět zdanění.

Nemá tedy názor, vyslovený žal. úřadem, v pravidlech opory.

Č. 11.999.

Školství: * Pouhá skutečnost, že jde o člena církevního řádu, nemůže s hlediska § 21 odst. 2 zák. čl. XXVII:1907 býti sama o sobě zákonným důvodem k odepření souhlasu s volbou učitele na škole církevní.

(Nález ze dne 28. června 1935 č. 16.357/35.)

Věc: Jan V., biskup spišský a spol. (adv. Dr. Štěpán Cottely z Bratislavy) proti referátu ministerstva školství a národní osvěty v Bratislavě o schválení volby a o státní zálohu pro učitelky církevní školy.

Výrok: Nař. rozhodnutí se zrušují pro nezákonnost.